

Учасниці творчої студії «Вежа» представили ВНМУ на заході до Всесвітнього дня поезії

З нагоди Всесвітнього дня поезії (21 березня) креативний простір «Артинов» об'єднав творчу студентську молодь Вінниці. Відділ молодіжної політики за підтримки ГО «Дівчата» та Вінницька молодіжна рада стали організаторами оригінального заходу, в якому взяли участь автори творчої студії «Вежа».

Учасники зустрічі декламували вірші, виконували музичні твори — як власні, так і інших авторів. Від скрипки до гітари, сольне та гуртове виконання пісень, які вже давно

стали народними, авторська проза й вічна класика української літератури — усе це звучало для глядачів. Кожен мав можливість поділитися власною щемливою історією про кохання, гірку втрату чи незабутні подорожі.

Сьогодні твориться нова історія нашої країни, тому вірші про війну лунали особливо гучно, торкалися самого серця і спонукали до роздумів. Ведуча заходу влучно доповнювала виступи своїм «нестендапом».

Затишної атмосфери дійству давали філіжанки ароматної кави

чи запашного чаю, якими пропонували насолодитися творчій спільноті. Приємно, що до заходу долучилося багато глядачів, які вітали декламаторів теплими оплесками.

Вінницький національний медичний університет представляли учасниці творчої студії «Вежа», яка діє на базі Наукової бібліотеки: Олена Баран, Олександра Дідьківська та Валерія Артеменко. Дружня аудиторія спонукала їх розкрити душу та виразити почуття через власні ліричні твори. Кожна з дівчат поділилася кількома власними віршами.

****

Чи то я завмираю,
Чи то світ поспішає надміру –
Епізоди зливаються в сіру картину,
А я з неї немов випадаю.
Я хапаюсь за дні,
Що втікають піском з-поміж пальців;
Цілий світ навкруги мов кружляє у вальсі,
Залишивши мене у п'ятмі.
Я слідкую за ним,
Впивши очі, мов кігті, у спину,
І збирається заздрість в мені по краплині,
Огортаючи димом їдким.
Дотик вкрадливих рук –
Це самотність мене обіймає.
Ми втечемо удвох до самотнього раю,
Де є тільки дерев перегук.
Непривітна похмурість
Височить у саме піднебесся.
Я віддам свою душу – хай між нею
несеться,
Може, зловить життєву мудрість.
Вдих – і видих. І вдих.
Крок за кроком по мертвому листю.
Я знайдусь, якщо раптом загублюся в
лісі,
Та блукатиму в людях навів.
Вглиб іти мерзнуть ноги,
Та й вертатись у тіло вже треба.
І хотілося б дим видихати у небо,
Та з грудей вилітає...
Нічого.

Олена Баран

****

Це дівчина, що навчилася жити,
Щодня забуваючи минулого пил.
Вона навчилася не вірити людям, а якщо й вірити, то не тужити,
Зруйнувала слабкості тил.
Зібравши волю в кулак жити для себе.
Любити себе, йти тільки вперед.
Вона вже забула про тебе,
Тепер ти для неї лиш в шафі старинний плед.

Валерія Артеменко

****

поети не мають писати тільки хороші вірші,
вони можуть писати про будь-що та будь-як, виражаючи те, що у
них на душі,
поети наповнюють сенсом усе, що до цього було пустим,
я не поет, просто так вийшло, що знаю декількох із них.

поети не мають писати щодня і видаватися навесні,
вони можуть перетворювати тексти у попіл або (якщо повезе) у пісні,
поети можуть експериментувати із наголосами та придумувати нові
слова,
той, хто створює якісь правила, нехай дотримується їх сам.

поетам можна писати будь-де, бо вони часто гублять думки,
якщо вчасно не записати, їх потім можна і не знайти,
я годину шукаю у ванній кімнаті придумані два рядки,
найгірше, що ви можете заповідати поету, — просто відволікти.

поетам можна бути веселими, але найчастіше вони сумні,
їм шкода, що не можуть записувати все, що придумали уві сні,
щасливий той, хто зміг прокинутися і щось написати встиг,
але то не про мене, я не поет, просто знаю декількох із них.

Олександра Дідьківська

Учасникам та глядачам сподобався формат творчої зустрічі. Свої враження «вежівці» висловили по завершенні заходу:

«Дуже сподобалося відкривати для себе нові таланти серед молоді і було приємно взяти участь, щоб поділитися і своїми вміннями!!! Але я вважаю, ми виступали найкраще» (Валерія Артеменко).

«Наші гідно показали себе та були фінальною нотою заходу. Хочеться відзначити злагоджену роботу працівників простору та організаторів заходу» (Дмитро Вороний).

«Загалом враження дуже й дуже позитивні» (Олена Баран).

Творча зустріч підтвердила, що студентська молодь Вінниці щира у любові до поетичного слова. Їхні по-

езії є відображенням внутрішнього світу та вираженням найпотаємніших сподівань, мрій, почуттів. Сподіваємось, що й надалі кожен з них в серці буде нести частинку любові до поетичного слова.

Наукова бібліотека ВНМУ,
вежівці: Юлія Деркач,
Дмитро Вороний